

Formanden: Da Handelsministeren ikke kan være til Stede nu, skal jeg udsætte Mødet til i Dag Kl. 2⁴⁵.

Mødet udsat Kl. 2²⁵

Mødet genoptoges Kl. 2⁴⁵.

Formanden: Ved Skrivelse af Dags Dato oversender Folketingets Formand paa ny det fra Landstinget tilbagesendte

Forslag til Bestemmelser om Forandringer i Grundloven

i en Form, der afviger fra den, hvori Forslaget var vedtaget af Landstinget.

Det om Sagen nedsatte Udvalg har afgivet Erklæring, hvoraf Eksemplarer vil blive omdelt.

Man gik til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 153 af 2. August 1914. (Indløseligheden af Nationalbankens Sedler).

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5319).

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag vil ogsaa den følgende paa Dagsordenen opførte Sag kunne omtales:

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Dalsgaard: Det vilde jo være særdeles ønskeligt, om vi kunde faa Kurserne paa adskillig fremmed Valuta som Dollar, Sterling, svenske og norske Kroner etc. noget nedsat, helst helt ned til Pari, men vort Parti tør dog ikke søge dette Maal naaet ved nu at aabne for Guldet. Vi frygter for, at det kun vilde bringe en rent midlertidig og meget kortvarig Bedring af Forholdene, og at der derefter vilde følge en yderligere Forværring af disse Forhold. Vort Parti kunde derfor være gaaet med til at gennemføre det foreliggende Lovforslag og det næste paa Dagsordenen opførte uændret og uden

Udvalgsbehandling, men da det er mig meddelt, at man fra anden Side ønsker Udvalg, vil vi naturligvis ikke modsætte os dette Ønske.

Schovelin: Jeg kan forstaa, at det fra Ministeriets Side ønskes, at denne Sag skulde behandles saaledes, som de fleste Sager ønskes behandlet fra det nuværende Ministeriums Side, nemlig saaledes, at Rigsdagen skulde have været et Ekspeditionskontor til hastig og lydløs Ekspedition af ministerielle Sager. Nu er imidlertid Tidspunktet saa kritisk, at jeg ikke formaar at se, hvorledes man fra Lovgivningsmagts Side skulde kunne unnlade at tage Stilling til det vigtige Problem, som her ligger. Jeg vil endog saa mene, at det er Lovgivningsmagts Pligt at søge at faa Nationalbanken til at forandre sin skæbnesvangre Guldpolitik, som er til Skade for det danske Erhvervssamfund og yderligere sænker Anseelsen af dansk Valuta i Udlandet. Da i sin Tid, hin skæbnesvangre 2. August, man, under den da ved Krigen skabte Angstsituation, vedtog at suspendere Indløseligheden af Nationalbankens Sedler, var det allerede et saare betænkeligt Skridt. Man motiverede dette med, at der kunde ventes et Run paa Nationalbanken, og at dens Guld derigennem kunde udtømmes. Jeg har ikke stemt for denne Lov, og hvis jeg havde været til Stede i Landet, ved jeg, at jeg vilde have gjort gældende, at den eneste Maade, hvorpaa man stopper et Run, er at udbetale kvikt. I det Øjeblik de første 10 Millioner eller saa er løbet ud, og Folk ser, at der ikke er Fare for Sedlerne, vil Runnet standse ganske af sig selv. Men naar det var saa nødvendigt at vedtage Loven den Gang, var det ikke mindst, fordi allerede den Gang Nationalbankens Guldpolitik var fejlagtig. Man havde ikke sørget for at have en tilstrækkelig stor Guldreserve. Guldfonden var nede paa saa lavt et Beløb som 78 Mill. Kr., og Krigens Udbrud traf Nationalbankens Bestyrelse som en Katastrophe. Havde man i Tide efter de andre store Seddelbankers Eksempel sørget for at have en Guldreserve, vilde man ikke i saa høj Grad og saa hurtigt have tabt Hovedet. Nu udviklede Forholdet sig saaledes, at man fra tysk Side var ivrig Efterspørger efter den britiske Valuta, som kunde købes her i Danmark. Derved blev umiddelbart efter Krigens Udbrud Sterling-Kursen bragt højt op over Guldpunktet, og det kunde under disse Omstændigheder dog siges at være